

Jos rupeaa satamaan, joudun perumaan treffit. Siitäkin huolimatta että tahdon nähdä Jenny Leen vihdoinkin hieman rennommassa tilanteessa kuin ajoittain työpaikalla kopiokoneen luona. Hän tulostamassa jotain ja minä teeskentelemässä että olen sattumoisin tullut paikalle, sillä työpisteeni ei ole lähelläkään kopiokonetta. Mutta jos todellakin rupeaa satamaan, soitan Jenny Leelle ja kerron että minulle tuli yllättäviä menoja joista en voi kertoa sen enempää. Ja jos minua onnistaa, hän suostuu siirtämään treffit aurinkoisemmalle päivälle. Olen käynyt koko päivän mielessäni erilaisia vitsejä, jotka voisivat rikkoa jään silloin jos meidän keskustelu ei ota yhtään lämmitäkseen. Sen lisäksi olen jaotellut vitsit eri kategoriaan. Välillä tarvitaan kevyt ja huoleton vitsi, joka välttämättä ei edes naurata, mutta joka tapauksessa luo mukavaa tunnelmaa. Sitten on erikseen ne vitsit, joilla pitäisi saada aikaan kunnan naurut. Minulla ei tietenkään ole tarkoitus kertoa kaikkia vitsejä joita olen miettinyt, vaan etenen tilanteen mukaan. Ja saattaa käydä niinkin ettei vitsejä edes tarvita, jos keskustelumme lähtee heti mukavasti eteenpäin. Jenny Lee on minua viisitoista vuotta nuorempi, mutta hän luulee minua nuoremaksi. Olen kuitenkin hieman poikamainen vaikka olen jo neljäkymmentäkolme. Ikäni puolesta hän voisi ihmetellä miksei minulla ole vakituista suhdetta, mutta hän ei tiedä sitäkään että saatan olla ailahtelevainen (sisältää kaiken mitä voi vain kuvitella) ja minun kanssa on haastava elää; kun itse tiedostaa tämän asian niin ei pidä yhtään ihmeellisenä sitä että on jäänyt yksin. Useat kaverini ovat kymmenisen vuotta minua nuorempia, paitsi yksi Kalle joka on kaksikymmentä vuotta vanhempi. Mutta hän onkin tavallaan isäni ystävä, mutta silti ajoittain jos sattumoisin tapaamme kaupungilla saatamme käydä kahvilassa. Ja hän valittaa että kahvilat ovat aina niin täynnä ja minä kerron etten ole vieläkään saanut uraani mihinkään suuntaan, vaikka vuosia sitten kuvittelin että tässä vaiheessa olisin jo täysipäiväinen kirjailija Rauli Harju, mutta silti edelleen teen varastohommia ja vain satunnaisesti saan julkaistua tarinoitani. Eikä Kalle ymmärrä kirjallisuudesta mitään, hän on penkkiurheilija ja seuraa jokaiset kisat mitä televisiosta sattuu tulemaan. Hän kuitenkin jaksaa kuunnella mitä puhun hänelle, ja sekin johtuu varmasti siitä ettei hänellä ole omia lapsia ja ehkä hän pitää minua kuin omana poikana ja esittää sen vuoksi kiinnostunutta. Yhden kerran hän pyysi että lähtisin jalkapallo-otteluun, mutta en lähtenyt ja hän loukkaantui. Mutta silloin satoi, eikä hän voinut millään ymmärtää miksi minua ei saanut häiritä sateella. Katson ikkunasta, ja vaikka vielä ei sada niin taivaalla on sen verran paljon pilviä ettei olisi lainkaan mahdollista että pian sataisi. Enkä näiden vuosienkaan jälkeen ole täysin varma siitä, voinko viettää huolettomasti iltaa Jenny Leen kanssa jos vain hieman piskottelee, eikä sade pääse yltyämään sen pahemmaksi. Vaikka tavallaan tiedän että huijaan itseäni. Apuani on tarvittu jopa hieman kostealla ilmalla. Mutta kun minulle on tapahtumassa kerrankin jotain mukavaa, niin mieli haluaa taistella vastuuta vastaan ja yrittää vähätellä sen määrää. Treffeille on aikaa kaksi tuntia. Käyn suihkussa ja syön vähän. Ei ole millään tavalla hyväksyttävää mennä ravintolaan nälkäisenä ja hotkia sitten pöydässä kuin porsas. Puhumattakaan että rupean ruokailun päätteeksi valittamaan annoksen pienuutta hintaansa nähden. Pahimmassa tapauksessa ehdotan että käymme vielä nakkioskilla ennen kuin menemme yökerhoon. Illassa on siis useitakin sudenkuoppia joita minun on osattava varoa. Viimeisistä treffeistä on sen verran aikaa että saatan olla jonkin verran ruosteessa, eikä ole mitenkään mahdollista että annan Jenny Leelle huonon vaikutelman itsestäni. Vielä ei sada, joten pitäydyn suunnitelmassani tavata Jenny Lee. Käyn mielessäni erilaisia uskottavia selityksiä jos joudun poistumaan kesken illallisen sateen vuoksi. Se on aika haastavaa, sillä sade ei pitäisi liiaksi haitata aikuista ihmistä. Jotkut jopa kokevat sateen raikkaaksi ja ilmaa puhdistavaksi ilmiöksi. Minulle se on kirous. Ja miksi näin? Ehkä vain olin väärässä paikassa väärään aikaan, sen vuoksi jouduin tähän käsittämättömään tilanteeseen. Olisin tietenkin voinut

olla vain välittämättä, mutta ihmisen luonteeseen kuuluu edes jonkinasteinen välittäminen. Mutta toisaalta on myös olemassa sellaisia tyypejä jotka eivät juurikaan piittaa ympäröivästä maailmasta, vaan elävät ainoastaan edistääkseen omia asioitaan. Minulla ei ole koskaan ollut vaikeutta päättää kumpaan ryhmään kuulun. Jos avaan tätä niin sanottua kirousta vielä enemmän, olen varma että se kuulostaa epäuskottavalta ja joku jopa voi keksiä minusta pilkkanimiä sen mukaan mitä tarinastani saa irti. Tämä alkoi kolme vuotta sitten. Olin menossa viettämään iltaa kaupungille. Päätin oikaista pienen metsikön ja junanradan halki, sillä se lyhensi matkaa ravintolaan lähes kilometrillä. Silloin oli hieman hämärtyvä lokakuun ilta, sadetta tihutti. En ehtinyt ravintolaan asti, sillä junanradalla oli jotain aivan uskomatonta. Hieroin silmiäni tovin ja toistin itselleni että mahdollisesti näin harhoja. Ja vaikka en milloinkaan aikaisemmin ollut nähnyt harhoja todistettavasti, niiden näkeminen saattoi alkaa ihan noin vain. Enkä ole ainoa ihminen joka on ajanut itsensä tähän käsittämättömään kierteeseen. Onko kukaan sanonut ettei voinut lähteä kanssasi ulos sen vuoksi että sataa. Hän kuuluu mahdollisesti samaan porukkaan kuin minä. Tosin meillä kaikilla on omat tapamme toimia, enkä voi mitenkään väittää että jokin tapa on huomattavasti parempi kuin toinen. Tästä asiasta ei ole tehty minkäänlaista tutkimusta, eikä kukaan oikeastaan tiedä miten tämän kanssa pitäisi oikeaoppisesti käyttäytyä. Ja vaikka olisikin, on paljon mahdollista että monet tekisivät silti omia tulkintojaan, eivätkä noudattaisi annettuja ohjeistuksia. Meillä ei ole ryhmätapaamisia, vaikka mielestäni olisi mukava tavata ihmisiä joilla on samanlaiset velvoitteet. Ryhmässä olisi kiva jakaa kokemuksia siitä, miten ulkopuoliset ihmiset suhtautuvat tähän. Siitäkin huolimatta että tämä on todella yleistä, niin sateeseen ja junanrataan liittyy jonkinlainen salassapidon tarpeellisuus, vaikei sitä kukaan erikseen vaadi. Kampaan tukkani, ruiskutan tuoksuja, poistun asunnostani ja huomaan heti kadulla että ilma on huomattavasti kosteampi kuin mitä kuvittelin. Loppukesäinen aurinko pääsi huijaamaan minua toden teolla. Ilma ei ole kuiva tai lämpöinen, ennemminkin kostea ja se tietää sadetta. Asun lähellä kaupungin keskustaa, varsinkin kun kuljen junanratojen yli, matka ravintolaan on lyhyt. Radoilla ei näy tällä hetkellä mitään mikä tarvitsisi minun huomioni. Piilotan mukani olevan korin pienen puskan suojaan radan varrelle, myöhempää käyttötarkoitusta varten. Kaupunki on vilkas, ihmisiä on paljon liikkeellä terasseilla ja kaduilla. Se on hyvä merkki, ilmeisesti kukaan ei ole ajatellut että tänään sataisi ja olisi sen vuoksi perunut menojaan. Pitää kuitenkin ottaa huomioon että nyt on kesäviikonloppu, ja ihmiset saattavat lähteä terasseille, vaikka ilma ei aina välttämättä anna edes myöden. On tietenkin erittäin vaikea tietää kuinka moni on liikkeellä säästä piittaamattomasti ja kuinka moni on lähtenyt ulos sillä asenteella että tänään ei sada. ”Minäkin tykkään olla aina ajoissa”, sanon Jenny Leelle, hän odottaa minua terassin edustalla. ”Niin minäkin. Melkein inhoan ihmisiä jotka myöhästyvät toistuvasti. Joskus pieni myöhästely on hyväksyttävää, sillä olemme ihmisiä emmekä robotteja. Toisaalta on myös mahdollista että tapahtuu meistä riippumattomia asioita, emmekä sen vuoksi pääse ajoissa paikalle.” ”Minä varaankin aina vähintään kaksikymmentä minuuttia enemmän aikaa siihen, että olen varmasti ajoissa paikalla. Mutta sekään ei välttämättä riitä jos tämä riippumaton asia on tarpeeksi suuri”, minä sanon. ”Enkä minä vihaa sellaisia ihmisiä jotka saapuvat paikalle myöhässä, vaikka se olisi toistuvaa. Jos he vain pahoittelevat myöhästymistään ja osaavat esittää tarpeeksi hyvän syyn miksi myöhästyvät. Ja tarkoitan että se saattaa olla toistuvaakin, sillä joillekin ihmisille tapahtuu epäonnisia asioita enemmän kuin toisille. Ja vaikka sitä ei välttämättä ole tieteellisesti todistettu, niin sehän on ihan selvä että jotkut ihmiset ovat onnekkaampia kuin toiset. Mutta tiedätkö keitä vihaan?” ”Taidan arvata”, minä sanon. ”Sinä puhut nyt heistä jotka myöhästelevät ja tiedostavat sen, mutta eivät pahoitele asiaa, eivätkä kerro minkäänlaista selitystä sille miksi

ovat myöhässä. Ei edes epäuskottavaa sellaista.” ”Juuri niin”, Jenny Lee sanoi. Löysimme heti yhteisen sävelen. Haemme juotavaa, istumme terassille, ympärillä on puheensorinaa ja Jenny Lee on kaunis. Suuri aurinkovarjo peittää auringon täydellisesti. Tällä hetkelle aurinko paistaakin erittäin kirkkaana. En voi silti mitenkään olla huomioimatta että taivaalla on myös vaihtoehtoisesti tummiakin pilviä. Ne saattavat lipua auringon päälle, enkä välttämättä huomaa sitä ajoissa, sillä auringonvarjo peittää näkymät. ”Minun täytyy tunnustaa yksi juttu”, minä sanon Jenny Leelle, ja vasta sen sanottuani huomaan asiani olevan jopa liiankin iso tunnustus vielä tässä vaiheessa. Se saattaa pelästyttää Jenny Leen, ja mahdollisesti myös antaa minusta hieman oudon vaikutelman. ”Niin”, Jenny Lee sanoo, ja minä mietin jos minulla olisi mitään kevyempää tunnustusta kuin se että tapaan käydä kopiokoneen luona ainoastaan hänen takia, eikä minulla ikinä ollut työtehtäviin kuuluvaa asiaa sinne. Meidän satunnaista tapailua kopiokoneen luona on kuitenkin tapahtunut jo lähemmäksi neljä vuotta, saattaa siis tuntua jonkin sortin kyttäämiseltä että norkoilin hänen työpisteen luona niin usein. ”Oikeastaan minä pidän siideristä enemmän kuin oluesta”, minä sanon, ”ehkä valitsin oluen sen vuoksi, että sitä pidetään enemmän miesten juoma ja naiselle maistuu enemmän siideri, mikä sinullakin nyt on.” ”Mutta eikös tuo ole hieman vanhanaikaista ajattelua.” ”Ehkä”, minä sanon. Olen erittäin tyytyväinen että keksin näinkin nokkelan vastineen sille, mitä meinasin hölmöyksissäni Jenny Leelle kertoa. Ja vaikka hän pitääkin minua tällä hetkelle vanhanaikaisena, minulla on koko ilta aikaa korjata se erheellinen tieto. Jos olisin kertonut hänelle, että olen hiippaillut hänen perässään jo vuosia, niin siitä suosta olisi ollut huomattavasti vaikeampi nousta. Lähdemme syömään ravintolaan. Yritän saada tarjoilijaa vaihtamaan meidän pöydän terassille, vetoan etten pöytävarausta tehdessäni ollut varma että on näinkin hieno ilma. Mutta se ei tietenkään käy, ja näen sen itsekin että ravintolan terassin pöydät ovat täynnä. Mutta joskus kysymällä saattaa saada erikoispalveluja, tänään ei. Jenny Lee tilaa kalaa, minä myös. Saatan olla ainoa ihminen maailmassa, joka ajattelee sillä tavalla että jos syö kalaa niin täytyy omata myös jonkinlainen kytkös kalastamiseen. Minulla sitä ei ole, joten kalan syöminen on hieman ristiriitaista, mutta kykenen siihen toisinaan jos en ajattele mitä syön. Siitäkin huolimatta pystyn syödä nautan ja sian lihaa, ilman että koen minkäänlaista tarvetta niiden omakätiseen teurastamiseen. ”Minä en juuri harrasta yhtään mitään, ja vaikka joku voisi ajatella että elämäni on sen takia tylsää niin se ei pidä paikkansa. Nykyään ihmisen pitäisi tehdä koko ajan jotain hyödyllistä ja järkevää, enkä voi välttyä ajatukselta että ihmisiä jopa arvotetaan sen mukaan mitä harrastat. Enää ei pelkästään työ tee sitä, mutta jos sinulla on erittäin hieno ja kallis harrastus, niin se on jollain tavalla arvostetumpaa kuin jos pelkästään katselee elokuvia, mitä useat eivät edes miellä harrastukseksi”, minä sanon ja huomaan puhuvan ohi suuni. Mitä jos Jenny Lee harrastaa jotain erikoista lajia ihan sen vuoksi että pitää siitä erittäin paljon, eikä pelkästään sen vuoksi että yhteiskunnan yleinen odotus on sellainen että ihmisen pitää vaalia itselleen suuret määrät kalliita ja erikoisia harrastuksia. Enkä minä voinut tässä vaiheessa paljastaa Jenny Leelle että oikeastaan minun aikani ei edes riittäisi harrastamaan yhtään mitään, sillä minun täytyi tarkkailla sääätä jatkuvasti. ”Olen harrastanut kalliokiipeilyä, veneilyä ja matkustellut. Se kaikki on kuitenkin jäänyt, sillä minulla ei ole enää aikaa. Joskus toivon että olisi olemassa sellainen kone, joka laittaisi vuorokauteen enemmän tunteja. Mutta jos sellainen kone olisi, en tiedä miten se voisi toimia. Jos ihmiset lisäisivät vuorokauteensa umpimähkäisesti tunteja, niin aika menisi nopeasti sekaisin”, Jenny Lee sanoo. ”Se kone pitäisi ehkä olla sellainen joka lisää laajemmin yhden tai kaksikin tuntia vuorokauteen, eikä välttämättä ainoastaan yksilötasolla. Mutta luuletko että jokaisessa taloudessa voisi olla tämän tyyppinen laite, vai ainoastaan yksi maata kohden. Ja mitä jos tämä laite menisi rikki, olisiko sen varaosia vaikea tilata.” ”Nämä kaikki ovat hyviä

kysymyksiä”, Jenny Lee sanoo. Keskustelen Jenny Leen kanssa niin antaumuksella etten huomaa pitää silmällä sääolosuhteita. Ja havahdun vasta siinä vaiheessa kun näen ravintolan ikkunassa muutamia sadepisaroiita. Jotenkin kuvittelen ettei sade ole yltyvässä, mutta tietenkin se on. Päätän että sadepisaroiita saa enintään tulla enää kymmenen ja sen jälkeen minun täytyy poistua. Ja ilmeisesti Jenny Lee huomaa että tuijotan merkitsevästi ikkunaan ja hän kauhistuu. ”Siellä sataa”, hän sanoo. ”Niin tekee”, minä sanon. ”Jos tämä olisi täydellinen maailma, en välittäisi siitä”, Jenny Lee sanoo, ”mutta minun täytyy nyt poistua.” Jenny Lee nousee pöydästä, eikä edes välitä kertoa tarkemmin mihin hän on menossa. Ja ehkä parempi niin, minunkaan ei siinä tapauksessa tarvitse sanoa hänelle sitä että jos hän ei olisi kokenut äkillistä tarvetta lähteä, niin minun olisi pitänyt keksiä jokin älytön syy poistumiselleni. Silti pidän hieman outona että Jenny Leelle riittää kun hän vain sanoo lähtevänsä. Enkä voi olla laittamatta merkille että Jenny Lee lähtee ravintolasta suunnilleen samaan suuntaan kuin minäkin, junanradoille päin. Mutta minulla on kuitenkin sen verran kova kiire, etten ehdi pähkäillä sen enempää Jenny Leetä. Joudun ottamaan välillä jopa juoksuaskeleita, mutta kuitenkin yritän saada sen näyttämään siltä että juoksen pelkästään sateen vuoksi ja mahdollisesti olen matkalla johonkin suojaan kastumiselta. En ole varma onnistunko eleilläni näyttämään tämmöistä tai onko kukaan edes kiinnostunut siitä, jos juoksen keskellä kaupunkia vähän paremmat vaatteet päällä ja hiukset laitettuina. Sade yltyy. Lähden kävelemään junanrataa pitkin, radalla on toistaiseksi hiljaista mutta se saattaa muuttua nopeasti. He ovat pikkukansaa, en ole keksinyt heille mitään parempaakaan nimeä, saattaa olla että joku sanoo heitä jollain toisella nimellä. Ihmisillä on taipumus keksiä oudoille ilmiöille omia nimiä, sillä kukaan ei tahdo keskustella pikkukansasta julkisesti. Ihan siitäkin syystä, että maailmassa on varmasti todella paljon ihmisiä jotka saattavat pitää toista täysin hourupäisenä, jos hän aloittaa keskustelun siitä että millä nimellä omituisia pikkukansaa, joka asustaa metsässä, tulisi kutsua. Minunkin tiedot tästä porukasta ovat vajavaiset, ne perustuvat ainoastaan siihen mitä olen itse kokenut parin vuoden aikana. Ensinnäkin, he puukeutuvat hyvin. Miehillä on mustat puvut ja naisilla tyylikkää iltapuvut. Heillä mahdollisesti metsässä olevissa pikkumajoissaan erilaisiakin vaatteita, sillä talvella juhlavaatteet saattavat olla aika kylmät. Toinen asia, pikkukansa tykkää tanssia ja steppailla sateessa junanradalla. Ja sen vuoksi tässä tarvitaan minun apuani, he eivät ymmärrä varoa junia. Mutta kyllähän sen ymmärtää, kun on oikein mukavaa niin huomio saattaa herpaantua muusta ympäröivästä elämästä. Pikkukansa on noin kolmekymmentä senttiä pitkiä, lapset samassa suhteessa pienempiä kuin normaalikokoisilla ihmisilläkin. Heillä on oma kielensä jota en ymmärrä, he ovat hirveän vihaisia kun heitä nostaa koriin suojaan radalla kulkevilta junilta. Vaikka he osoittavatkin suurta närkästyneisyyttä kiinni otettaessa, he eivät lähde karkuun tai mitenkään väkivaltaisesti vastusta koriin joutumista. Ehkä he tietävät, että mahdollisen junan mentyä tai vastaavasti sateen loputtua päästän ne takaisin metsään. Mutta pikkukansaa tietenkin harmittaa, jos jää hyvät tanssit ja steppaukset kesken. Ilman musiikkia se on todella huvittavan näköistä. Metsästä alkaa tulemaan pikkukansaa vähitellen radalle, ja minä kerään niitä sitä mukaan koriin. Ilmeisesti tänään ei ole mikään erityinen juhlapäivä, pikkukansaa on vaatimattomasti liikkeillä ja heidän tanssinsakin näyttää hieman laiskalta. Kuitenkin suureksi yllätykseksi tapaan radalla Jenny Leen. Hän on samoissa puuhissa kuin minäkin; pelastamassa pikkukansaa. ”Ikinä ei pitäisi kuvitella, että pystyy tuntemaan ihmisen”, Jenny Lee sanoo kun hän näkee minut. Minä olen myös yhtä suurta kysymysmerkkiä, ja levitän käteni sen merkiksi että tilanne on mielestäni erittäin kummallinen yhteensattuma. ”Koskaan ei voi tietää mitä kukin vapaa-ajallaan tekee. Eikä aina ole tarpeellistakaan. Sehän olisi täysi mahdottomuus, että tietäisi kaikkien ihmisten harrastuksista. Ja sekin on huomioon otettava

asia, että suurin osa siitä mitä ihmiset tekevät ovat täysin tavallisia asioita, eikä täten ole millään tavalla mielenkiintoista tietoa.” ”Onko sinulla junien aikataulua?” Jenny Lee kysyy. ”Onko muka sinulla?” ”Lähdetkö sateen jälkeen luokseni katsomaan aikatauluja?” ”Lähden”, minä sanon ja toivon, että Jenny Leen omistamissa aikatauluissa olisi otettu huomioon myös satunnaisesti kulkevat huoltoajot ja muutkin aikataulumuutokset. Eikä hän olisi tehnyt aikatauluihin liikaa omia ja epäselviä merkintöjä, jotka ainoastaan vaikeuttavat tulkintaa, mutta auttavat toki merkintöjen tekijää, sillä hän osaa usein vaivattomasti tulkita omia muistiinpanojaan. Tässä ei lopulta ole kysymys aikatauluista tai vastuustakaan. Tämä on auttamista parhaimmillaan. Se on vain hyväksyttävä, kaikki ei pärjää tässä maailmassa yhtä hyvin kuin toiset. Ja olisi väärin sanoa että on pakko auttaa, enneminkin ajattelen että laitan apua pankkiin. Sillä koskaan ei voi tietää milloin itse tarvitsen apua, eikä voi kun toivoa että joku samalla ajatusmaailmalla oleva ihminen tulee silloin paikalle.